

Η Μόνα Λίζα και το δώρο Χριστουγέννων

Δεν είναι σύνηθες να λαμβάνεις τέτοια δώρα παραμονές Χριστουγέννων. Η διαχείριση της επίσκεψης Μητσοτάκη στη Βρετανία -που έπαψε προ πολλών ετών να είναι «Μεγάλη» και το απέδειξε για άλλη μία φορά- από την πλευρά της βρετανικής κυβέρνησης κατέληξε σε φιάσκο. Η δήθεν «πυγμή» που θέλησαν να επιδείξουν στην Ελλάδα -που προφανώς δεν την καλοβλέπουν ούτε ως σύμμαχο στο ΝΑΤΟ ούτε ως εταίρο σε ζητήματα μεταναστευτικής πολιτικής παρά μόνον ως ένα ηλιόλουστο οικόπεδο για καλοκαιρινές διακοπές- τους γύρισε μπούμερανγκ. Η ακύρωση της συνάντησης του Έλληνα πρωθυπουργού με τον Ρίσι Σούνακ έγινε εσωτερικό πρόβλημα, συζητήθηκε στο βρετανικό κοινοβούλιο με τον Σούνακ αμυνόμενο και κατέληξε σε μία δωρεάν και ιδιαίτερης έκτασης διαφήμιση τόσο της χώρας μας όσο και του ζητήματος της επιστροφής των μαρμάρων του Παρθενώνα. Σίγουρα, η συγκεκριμένη αντιμετώπιση θα διδάσκεται στα μαθήματα διεθνών σχέσεων ως παράδειγμα προς αποφυγή. Δεν ακυρώνεις συνάντηση -ακόμα και «ιδιωτική»- με ομόλογό σου για ένα χιλιοειπωμένο αίτημα-έκκληση προς επιστροφή των μαρμάρων. Ούτε άκουσε η βρετανική κοινή γνώμη για πρώτη φορά το επιχείρημα περί κλοπής αυτών και περί μη νόμιμης κατοχής τους από το Βρετανικό Μουσείο. Ίσως άκουσαν για πρώτη φορά το επιχείρημα της «κομμένης Μόνα Λίζα», αλλά δεν μπορώ να πιστέψω ότι το έργο του Λεονάρντο Ντα Βίντσι ευθύνεται για την πολιτική τρικυμία που κατέκλυσε το βρετανικό πρωθυπουργικό γραφείο. Η αινιγματική, χαρακτηριστική έκφραση του προσώπου της Τζιοκόντα προσέδωσε ακόμα μεγαλύτερη φαντασία στην παράδοση και ανερμάτιστη συμπεριφορά των Βρετανών.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι ο Μητσοτάκης πρέπει να στείλει ένα καλό χριστουγεννιάτικο δώρο στον Ρίσι Σούνακ. Καλές προτάσεις θα είναι ένας σοκολατένιος Παρθενώνας ή μία τούρτα με την προσωπογραφία της Μόνα Λίζα. Και τούτο διότι πέραν της σημαντικής θετικής απήχησης που είχε για τον ίδιο, η αήθης διπλωματικά και κοινωνικά, συμπεριφορά των Βρετανών νομίζω είναι η πρώτη φορά μετεκλογικά που η κυβέρνηση βρήκε πλήρως στοιχισμένη πίσω της την αντιπολίτευση (σχεδόν όλα τα κόμματα).

Να δούμε, όμως, και την ουσία των πραγμάτων; Η ελληνική κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια έχει δημιουργήσει προσδοκίες ότι το ζήτημα των μαρμάρων οδεύει προς πολιτική επίλυση. Τα πρόσφατα γεγονότα τη διαψεύδουν. Ακόμα και εάν θεωρηθεί ότι υπάρχει διαφοροποίηση από το ίδιο το Βρετανικό Μουσείο και εδώ χωράει αρκετή συζήτηση. Ο στόχος παραμένει η μόνιμη επιστροφή των μαρμάρων; Εάν μιλάμε για απλό προσωρινό δανεισμό αντιλαμβανόμαστε ότι ακυρώνουμε τη διεκδικητική πολιτική των τελευταίων ετών γιατί «δανεισμός» σημαίνει αναγνώριση της νόμιμης κυριότητας του Βρετανικού Μουσείου; Εάν μιλάμε για απλή ανταλλαγή, πάλι υπό ποια έννοια; Στέλνουμε δικά μας μνημεία για να λάβουμε προσωρινά πίσω, πάλι δικά μας; Ποιος και πότε αποφάσισε αυτή την αλλαγή πολιτικής; Και κατά πόσο όλα αυτά συνάδουν με το βασικό επιχείρημά μας περί διασφάλισης της αναγκαιότητας διατήρησης ενός μνημείου (Παρθενώνα) «ως όλον»; Θέματα που ίσως καλό είναι να ξεκαθαριστούν τώρα, πριν χρειαστεί από έλλειψη ενημέρωσης και συλλογικής απόφασης να επιστρέψουμε το ανέλπιστο επικοινωνιακό δώρο στους Βρετανούς...

Η ακύρωση της συνάντησης του Έλληνα πρωθυπουργού με τον Ρίσι Σούνακ έγινε εσωτερικό πρόβλημα, συζητήθηκε στο βρετανικό κοινοβούλιο με τον Σούνακ αμυνόμενο και κατέληξε σε μία δωρεάν και ιδιαίτερης έκτασης διαφήμιση τόσο της χώρας μας όσο και του ζητήματος της επιστροφής των μαρμάρων του Παρθενώνα. Σίγουρα, η συγκεκριμένη αντιμετώπιση θα διδάσκεται στα μαθήματα διεθνών σχέσεων ως παράδειγμα προς αποφυγή

Του **Αργύρη Αργυριάδη**
Δικηγόρου Παρ' Αρείω Πάγω

**Σταθερότητα,
Σεβασμός &
Πράσινη
Μετάβαση.**

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ.

